

Prošlas ulicí prašnou rynkem až k nábřeží
snad bych radši byl brašnou, na níž ti záleží
já nepohnu skálou
ty nevzplaneš jiskrou malou, ty nic
proč neumím zvednout oči a říct ti, říct:

Dívko z kamene přiměj k záři
přiměj k záři plamen svůj
dívko z kamene s chladnou tváří
neodcházej, stůj!

Asi nechceš mě chápat, tvář tvá je závějí
byl to ode mne nápad upsat se právě jí
jak tohle se léčí
proč milovat zpovzdál, zvenčí, ne víc
proč neumím cíl vzít ztečí a říct ti, říct:

Dívko z kamene přiměj k záři
přiměj k záři plamen svůj
dívko z kamene s chladnou tváří
neodcházej, stůj.

Dívko z kamene přiměj k záři
přiměj k záři plamen svůj
dívko z kamene s chladnou tváří
neodcházej, stůj.

Dívko z kamene přiměj k záři
přiměj k záři plamen svůj
dívko z kamene s chladnou tváří
neodcházej, stůj.

Dívko z kamene přiměj k záři
přiměj k záři plamen svůj
dívko z kamene s chladnou tváří